

[Gade]

Redegørelsen er for ringe, og det eneste rigtige er efter vores opfattelse at lave en nyvurdering af hele projektet.

Jeg vil også gerne sige, at de partier, som ikke synes, der skal nyvurderes, men bare vil fortsætte og oven i købet lægger op til, at der kan blive tale om yderligere overskridelser, løber en betydelig risiko i forhold til loven. Det er klart, at vi – og jeg tror også mange uden for dette hus, som er modstandere af projektet – vil vurdere meget nøje, om lovens bogstav er overholdt i det fremtidige forløb. Jeg mener, at det forløb, man nu kaster sig ud i her, er af en sådan art, at regeringer, der vil styre den vej, får et ganske alvorligt problem med, om man fuldt ud overholder den lov, som det hele bygger på.

Ole Donner (FP):

Jeg skal indledningsvis takke ministeren for det, man kalder en redegørelse for anlæg af fast forbindelse over Øresund, og med det samme sige, at jeg ikke som hr. Ikast mener, at det er en grundig redegørelse, så vi kan ikke få særlig meget ud af den.

Men jeg synes alligevel, at der står nogle interessante ting i denne redegørelse. Bl.a. står der, at to af de nuværende regeringspartier, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti, stemte imod den faste forbindelse over Øresund. Baggrunden herfor fremgår af den tillægsbetænkning, som Folketingets Trafikudvalg den 9. august 1991 afgav over lovforslaget, og Fremskridtspartiet stemte som bekendt også imod ved den lejlighed.

Men så kommer det interessante. Det er Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis opfattelse, at Øresundsprojektet bør underkastes en uvildig nyvurdering, og hvor er vi enige med de to partier i den betragtning. Det er selvfølgelig det eneste rigtige.

Der står videre, at anlægslovens oprindelige projektforslag, KM 4.2, indebar en blokerende effekt på vandgennemstrømningen på ca. 2,3 pct. Ved den videre tekniske bearbejdning har det vist sig muligt at nedbringe denne blokerende virkning af selve anlægget til under 1 pct., svarende til det i høringsrapporten foreslåede kriterium for opfyldelsen af målsætningen om, at der ikke som følge af Øresundsforbindelsen må ske en ændring af det fysiske havmiljø og dermed det biologiske

havmiljø i Østersøen. Nu er det jo sådan, at Vattendumstolen sagde, at man skulle ned på en nulløsning, og derfor mener vi stadig – ligesom De Radikale og Kristeligt Folkeparti – at man må have denne nyvurdering.

Der står også, at man i nogle år efter anlægsfasen skal følge Øresunds vandmiljø og gennemstrømningen til og fra Østersøen for at skabe baggrund for en vurdering af, om de fastsatte målsætninger og vilkår overholdes. Men hvad nu, hvis de ikke overholdes? Så har man altså forbindelsen, og så siger man: Det var vel nok ærgerligt, for det skulle have været sådan og sådan; men sådan blev det ikke, og det kan vi ikke gøre noget ved nu, fordi vi har fået den faste forbindelse.

Der står også lidt om økonomi. I forhold til anlægslovens budgetoverslag er der tale om en stigning i budgettet for kyst til kyst-anlægget på 0,5 mia. kr. og for det danske landanlæg på 1,2 mia. kr., og hertil kommer en udgift på 0,5 mia. kr. til en airside-tunnel. Det vil sige, at vi altså lynhurtigt har en overskridelse på indtil videre 5-6 mia. kr.

Så står der noget meget fornuftigt: at de miljømæssige hensyn i begge lande tillægges en meget stor rolle, og med den nuværende viden samt resultaterne af den afsluttende høring bør kyst til kyst-anlæg udføres uden nogen blokerende virkning for vandgennemstrømningen som følge af den faste forbindelse. Ja, jeg skal love for, at det er et stort hensyn, og at det er virkelig betydningsfuldt, men der er altså ikke tid til at undersøge det. Man kører bare videre.

Man kan konkludere, at dette projekt ikke hænger sammen økonomisk, og at man overhører alle protester. Man gider dårligt svare på dem. Man tilsidesætter miljøkrav. Man tager ikke hensyn til, at kun 25 pct. af befolkningen ønsker denne forbindelse. Og hver gang økonomien skrider, laver man nogle nye prognoser. Så siger man: Vi får nok en lavere rente, eller: Vi får nok noget mere trafik, og så bruger vi i øvrigt nogle flere år til afskrivning; så passer budgettet igen.

Og hvad ender det med? Det ender med en alt for stor brugerbetaling og til sidst en skatteyderbetaling. Fremskridtspartiet kan under ingen omstændigheder tage denne redegørelse til efterretning.

Sonja Albrink (CD):